

NARİN AYMANDİR

WANDERLUST-2
ÇERNOBİL
KAPANI

ulysses
yayınlari

1.
BÖLÜM

WUNDERLUST - 2

ÇERNOBİL KAPANI

1. BÖLÜM

“Gökyüzünde süzülen iki umut.”

“Ne yapmalıyız?” diye fısıldadı Ares.

Telsizi avucumun içine bastırdım ve daha sıkı tuttum. Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum ve geriye çektiğim bedenimi tekrar ileri hareket ettirdim. Bir kez daha bakmalıydım ne durumda olduğuna. Ona göre bir şeyler düşünmeliydim.

Gözlerimi açıp, eğilerek pencerenin kenarından baktım ama beni kolayca görebileceğini fark edince yere çömeldim. Kafamı hafifçe kaldırdığımda Ares’le göz göze geldim. Onun solan ten renginden korktuğumu anlıyordum ama arkadaşımın sözsüz de olsa desteğine ihtiyacım vardı. Ares hislerimi anlamış gibi gözlerini açıp kapadı ve ben istediğim desteği aldım. Sessiz bir şekilde derin bir nefes aldım ve pencereye doğru yükselerek dışarıya baktım.

Hâlâ olduğu yerde durmuş, bulunduğumuz yere bakıyordu. “Lanet olsun! Bir insanın hiç mi şansı olmaz?” Ağzımın içinden söyle-nirken kafamı geri çekip Ares’e baktım. “Hâlâ bu tarafa bakıyor,” dedim.

Alnındaki boncuk boncuk terleri elinin tersiyle sildi. “Ne yapacağız? Böyle saklanmaya devam mı edeceğiz?”

“Mars.” Telsizden Aramis’in kısık sesini bir kez daha duyunca, dudaklarımı birbirine bastırarak ne söyleyeceğini beklemeye başladım. “Hiçbir şey yapmıyorsunuz. Yerinizden sakın kıpırdamayın.”

Kaşlarımı çatarak sitemli bir şekilde, “Neden? Burada saklanmak boşuna, bir çözüm bulmalıyız,” desem de Aramis sesinin tonunu arttırarak karşılık verdi: “Mars, şu an size odaklanmış durumda. Milim kıpırdarsanız orayı tuzla buz eder.”

Gözlerimi gerginlikle kırıştırdım. Kalbimin atışını kulaklarımda hissediyordum sanki. Aramis’i ormanda ilk gördüğüm zamandan daha fazla korkuyordum. Karşı karşıya olduğumuz şey, bir yaratıktı!

“Aramis, bu normal bir hayvan değil. Kurtlar bile böyle kilitleyip etrafı dinlemez.” Hiçbir şekilde hareket etmiyordu. Nefes bile almıyordu sanki.

Diğerlerinin sesi hiç çıkmazken Aramis bir kez daha konuştu. “O normal değil zaten. Anormal bir canlıda göreceğinden daha fazlasına sahip olduğunu anlıyorsun, görüyorsun, değil mi?”

Yutkundum ve sanki o görebilecekmiş gibi başımı salladım. Daha sonra onu cevapsız bıraktığımı fark ederek, “Evet,” dedim.

“O zaman hareket etmeyi aklından bile geçirme,” dedi Aramis. “Şu an sadece yeni keşfettiği yeri gözlüyor.”

Hâlâ kapalı tuttuğum gözlerimi bir anda açtım ve bizi dinleyen Ares’e baktım. Yüzündeki sert ifadeyi korumaya çalışırken, Aramis’i haklı bulurcasına başını salladı.

Onu dinlerken konuşmaya üçüncü bir ses karıştı. “Neden?” diye soruyordu Hoon, titrek çıkan sesiyle.

Aramis’ten cevap gelmeyince gözlerimi telsize indirdim. “Aramis,” diye fısıldadım. O konuşmadıkça geriliyordum. Aramızda, dışarıdaki ne olduğu belirsiz canlıyla temasa geçmiş tek kişi Aramis’ti. Bizi buradan zarar görmeden çıkaracak tek kişi Aramis’ti.

“Tekrar gelebilmek için.” Çılgılık atacaktım şimdi. “Şu an bölgeyi öğreniyor, tekrar gelecek.” Amacı zarar vermek değildi. Aramis’in dediği gibi bölgeyi keşfediyordu. Tekrar geldiğinde ise saldırganlaşacaktı. “Bizim yapmamız gereken tek şey, sessizce gitmesini beklemek.”

Kim bilir yarattığın kaçınıcı saldırısında bunu öğrenmişti...

“Silahlarımız var, onu vurabiliriz,” dediğini işittim Nova’nın. Aramis’in yanına yaklaşmış olmalıydı.

“Silahınıza ulaşana kadar hepimizi öldürmüş olur. Düşündüğünüzden daha hızlı ve zeki,” diyerek cevapladı onu Aramis.

Dışarıda, olduğumuz yere bakışlarını kilitlemiş, hiçbir canlılık belirtisi göstermeden kıpırtısız bir şekilde bizi avlamayı bekleyen bir yaratık vardı! Ne kadar da rahat olmamı gerektiren sakin bir an...

“Ares,” diye fısıldadım. “Bakalım mı?”

Ancak ondan önce başkası cevap verdi. “Bana diyorsun ama sen hiç laftan anlamıyorsun,” diye bir serzenişte bulundu Aramis. “Ben buradan kontrol ediyorum, gittiğinde size haber vereceğim. Sakın kıpırdamayın.”

Adrenalin tüm vücudumu esir almıştı. Nefes alışverişimin hızını kontrol etmeye çalışsam da elimde olmadan gürültülü çıkıyordu. On dakika kadar orada sessizce, kıpırdamadan oturduk. Bacaklarım aynı pozisyonda kalıp hareket etmediği için uyuşmaya başlamıştı. Aramis’ten bir işaret beklerken stresten kaskatı kesilmiştim. Ara ara kontrol ettiğim Ares’in de benden farksız olmadığını görüyordum.

“Aramis,” dedim daha fazla dayanamadığım için. “İçimizi rahatlatacak bir haber vermeye ne dersin?”

“Son beş dakikadır hareket hâlinde. Ortada dönüp duruyor.”

İçim gerçekten rahatlamıştı! “Aramis, ben...”

“Dur!” Kapattığım gözlerimi aniden açtım. Kalp atışlarım hızlanırken Ares’e baktım. “Ne oldu?” dedim endişeyle. Ses gelmeyince oturduğum yerden toparlanacaktım ki Ares’in elini aniden kolumda hissedince durdum. Ona baktığımda gözlerindeki tedirgin ifadeyi gördüm ve içten bir titreme bedenime yayıldı.

Endişeden yerimde duramasam da Aramis’in konuşmasını beklemek zorundaydım. *Umarım diğerleri benden daha iyidirler,* diye geçirdim içimden.

“Mars,” dedi Aramis dakikalar sonra. “Çıkabilirsiniz.” İşittiğim kelimelerle bir saniye bile beklemeden ayağa kalktım.

Bacaklarım uyuştğu için hafifçe sendelemem de toparlanarak pencereden dışarı baktım. Bud, Nora ve Hoon boş alanda toplanmış, etrafa bakıyorlardı. Aramis, Mina ve Nova ise yanlarında yoktu.

Derin bir nefes vererek başımı olduğu yerde, muhtemelen şok nedeniyle donup kalmış Ares’e çevirdim. Yardımım olmadan kal-kamayacağını fark edince endişeyle eğildim ve kolundan tutup kaldırdım. Bedeninini ağırlığını üstüme alarak kapıya ilerlemeye başladım. Kapıya elimi uzattım ve açarak dışarıya adımlamaya başladım. Kapının sesiyle bize dönen ekip, bir bir yanımıza gelmeye başladı.

“Ne oldu Ares’e?” diye sordu Nora endişeyle.

“Şoka girdi,” dedim nefes nefese kalmış bir şekilde.

Bud ve Nora, Ares’in ağırlığını üstümden alıp çekildiklerinde, onların arkasında kalan Hoon ile göz göze geldim. Fazlasıyla endişeli görünüyordu. “İyi misin?” diye sordum. Başımı sallamakla yetindi. Gözlerimi kendi aralarında konuşarak bize doğru yaklaşan Nova, Aramis ve Mina’ya çevirdim. Nova başımı kaldırıp bize bakınca kötü durumda olan Ares’i fark etti ve koşturarak onun yanına gitti. Ben de Aramis ve Mina’nın ne konuştuğunu öğrenmek için yanlarına yürümeye başladım. Onlara yaklaştığımda ikisinin de gözleri bana döndü.

“Dün gece bizim açtığımız yerden girmiş,” dedi Aramis durumu açıklığa kavuşturarak.

İçimden küfrederken gözlerimi sımsıkı yumdum. Bunu az çok tahmin ediyordum ancak başka birinin konuşarak dile getirmesi berbat hissettirmişti. Yüzüme yayılan pişmanlık ve utancın tarifi yoktu. “Özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim.” Ellerim yüzüme kapılırken dişlerimi birbirine bastırdım. “Bunu yaşadığımız için özür dilerim. Benim sorumsuzluğum yüzünden neredeyse ölüyordunuz.”

Daha dikkatli olmalıydım. Böyle tehlikeli adımlar atarken daha fazla düşünmeliydim.

“Neden tüm suçu üstleniyorsun?” diye sesini yükseltti Aramis. Ellerimi yüzümden çekip ona baktım. Yüzünde hem şaşkın hem de öfkeli bir ifade vardı. “Seni ben zorladım. Fikir benden çıktı. Şimdi neden her şeyi üstleniyorsun?” Ağzından çıkan her kelimedede sitem vardı.

“Aramis...”

“Bu hiç hoşuma gitmedi... Benim hatamı üstlenmeye çalışman hiç hoşuma gitmedi.”

Gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım. Çünkü onunla tanıştığımndan beri ilk defa bana kötü baktığını görüyordum.

“Tamam, tartışmayın...” diyerek araya girdi Mina. “Olan oldu, şu an birine zarar gelmediği için sevinmemiz lazım.”

“Ares kendine gelmeye başladı,” dedi yanımıza gelen Hoon. Onlar hangi ara gitmişti farkında bile değildim. “Sanırım çok korktu. Profesörü aramaya çıktığımız zaman en önde giden cesur yürek, şu an yarattığı görünce şoka girdi.” Ağzından kocaman bir of çıktı.

Ellerimi cebime yerleştirip, “Sen iyi olduğuna emin misin?” diye sordum bir kez daha. Hoon’dan daha fazla tepki bekliyordum istemsizce ve onun böyle sakin olması garip geliyordu. Ares ile yer değiştirmiş gibilerdi.

“İyi olmaya çabalıyorum ama bir kez daha sorarsan paçalarına yapışarak ağlamaya başlayacağım.” Hoon’un sesi hafif titrek çıkıyordu. “Lütfen, bana korkumu hatırlatma.” Buruk bir tebessümle başımı sallamak dışında bir şey yapamadım.

“Şu açıklığı kapatabilme imkânımız var mı şimdi?” diye sordum Mina’ya.

Başını sallayıp, “Profesör Aramis ile tekrar aktif hâle getirdik ama uzun süreli işe yaramaz. Cihaz zarar görmüş, tamir etmem gerekiyor,” dedi.

“Biraz beklememiz gerekmez mi?” diye sordu Hoon. “Sonuçta yaratık buradaydı, biraz uzaklaşmasını beklememiz gerekmez mi?”

Kaşlarımı çatarak Aramis’e döndüm hemen. Başını sağa sola salladı. “O artık dönmez. Şimdilik burada işi bitti. Zaman kaybetmeden onarmamız lazım,” dedi.

Mina sesli bir nefes aldı. “Siz burada bekleyin, ben gidip düzeltmek için aletleri getireyim. Yazılımını da kontrol etmek gerekiyor...” O konuştuğça daha fazla mahcup oluyordum. Mina daha fazla bir şey demeden derin bir nefes alıp yanımdan ayrıldığında üçümüz yalnız kalmıştık.

Aramis hâlâ bana sinirliydi, bu yüzden konuşmuyordu. Hoon ile ise tek tük bir konuşma geçmişti aramızda. Bud ve ikizler, Ares’le ilgilendiği için yanımda değillerdi. Onlar geldiğinde, özellikle durumdan fazlasıyla etkilenen Ares geldiğinde yüzlerine nasıl baka caktım bilmiyordum.

Ayakkabımın ucuyla toprağı eşelerken, Hoon’un sesiyle eğdiğim kafamı hafifçe kaldırdım. “Silahını da aldın mı?” diye soruyordu yanıma gelen Mina’ya. Silahlar her zaman üstümüzdeydi ama demek ki Mina çıkarmıştı. Diğer laboratuvarıda kaldıklarında aralarında geçen bir muhabbet vardı belli ki.

Mina hafifçe yan dönerek ceketinin altından görünen çıkıntıyı gösterdi. “Aldım.” Sol elinde alet çantası olduğunu tahmin ettiğim büyük bir çantayı, sağ elinde ise bilgisayarının olduğu çantayı tutuyordu. Üçümüzde gözünü gezdirdi. “Hazır mısınız?” diye sordu.

Pantolonumun arkasına sıkıştırdığım silahı alırken, “Geç bile kaldık,” diye mırıldandım. Onlarla göz teması kurmadan Nora ve Bud’ın laboratuvarının arkasında kalan kısma doğru önden yürümeye başladım. Temkinli adımlar atıyordum ve silahım gelişebilecek her duruma karşı tetikteydi. Kalkanın önüne ulaştığımızda dahi silahımın yönünü toprağı indirmedi.

Mina'nın bir çantasını alan Aramis, onunla yere çöktü. Mina çöktüğü yerden, kalkanın açıklık olacak iki yanında duran Hoon'a ve bana baktı. Hoon da benim gibi silahımı kaldırmış, Mina'nın konuşmasını bekliyordu.

"Birazdan kalkanın aktifliğini kaldıracam. Bölgesel açıklık olacak. Bir yandan yazılımını güncellerken diğer yandan hasarı düzelteceğim." Düşünürcesine gözlerini kıstı ve başını hafifçe salladı. "Kısa zamanda halletmeye çalışacağım," dedi.

Hoon, "Sen hazırsan," deyip benimle göz göze geldi ve başımı sallayınca devam etti. "Biz de hazırız."

"Fazlasıyla hızlı olmalıyız. Şu an buralarda olmadığını düşünüyorum ama dakikalar içinde hepimizi yok edebilecek kadar hızlı," dedi Aramis. Yutkunarak göz ucuyla ona baktım. O ise bize bakmadan konuşmak için durdurduğu ellerini tekrar hareket ettirmeye başladı ve bilgisayar açtı.

Mina dizlerinin üzerinde yürüyerek toprağa saplı olan aletin parçalarına yaklaştı. Parçayı yerinden çıkarmadan önce omzunun üstünden Aramis'e baktı. "Size anlattığım gibi, zaten hazır her şey. Sadece söylediğim zamanlarda onay tuşuna basmanız yeterli. Ben bunu hallettikten sonra kodları gireceğim zaten," dedi.

Şimdi dikkat ediyordum da onlar güzel bir ekip olmuştu. Olduğumuz duruma rağmen, yüzümde varla yok arasında bir tebessüm yer buldu kendine.

Aramis başını sallayarak onaylayınca önüne döndü ve, "Üç," diyerek geriden saymaya başladı Mina. "İki... Bir..." Toprağa saplı parçayı çekerek çıkardı ve eş zamanlı olarak ben ve Hoon açılan açıklıktan dışarı çıkıp onları gerimize aldık. İkimiz de silahlarımızı karşıya doğrultmuş, gelişecek herhangi bir duruma karşı pozisyonumuzu almıştık.

Aramis ve Mina'nın harıl harıl çalıştığını işitsem de gözlerimi karşıdan ayırmadım. Hatta bir zaman sonra arkamızda kalan hare-

ketliliğe karşı da kulaklarımı tıkadım ve tamamen ağaçların ardına odaklandım. Silahımız belki yetersiz kalacaktı ama arkadaşlarımı korumak için ne gerekirse yapacaktım.

Laboratuvarda korkudan titreyen ben ile şimdi her şeye karşı durabilecek olan ben arasında çok fazla fark yoktu. Sadece elimin kolumun bağlı olması, o durumda karşı koyamamak beni korkutuyordu. Şu an burada durmak, zarar görme pahasına bir şeyler yapmak beni korkutuyordu. Geride durmak korkutuyordu.

Temkinli bir şekilde bana verilen görevi yerine getirirken ne kadar zamanın geçtiğini öğrenmek için kolumdaki saate baktım. Yarım saat geçmişti ve şu ana kadar herhangi bir sorun çıkmamıştı. Mina'nın işinin ne kadar kaldığını merak ediyordum ama dikkatini dağıtmamak için bir şey sormuyordum. En çok Ares'i merak ediyordum. Kendine gelebilmiş miydi? Her şey bir anda gelişmişti ve onun kendine gelmesini bekleyemeden burada bulmuştum kendimi. Şu anda da aklımın bir köşesinde o vardı. Kalkan düzelir düzelmez içeri girdiğimizde gideceğim ilk yer onun yanı olacaktı.

Dakikalar geçti ve sormak istediğim ama çekindiğim soru yanımda duran Hoon'dan geldi: "Ne kadar kaldı?"

Başımı hafifçe çevirip çenemi omzuma yasladım ve onlara baktım. Dikkatimi ilk çeken şey, Mina ve Aramis'in arkasında duran ikizler olmuştu. İkisi de silahlarını bizim yaptığımız gibi karşıya dikmiş, ikinci sırada duruyorlardı. Gözlerim onlarda çok oyalanmadan Aramislere kaydı. İkisinin de dizleri yere değiyordu, kirlenmesine rağmen umursamadan hızlı hareketlerle çalışıyorlardı.

"Bize on dakika daha verin," diyerek kısık bir sesle mırıldandı Mina. Tekrar önüme döndüm ve sürenin çabucak akmasını bekledim. İşleri sonunda bittiğinde Mina'nın bizi çağırmasıyla içeri girdik ve ikizlerin yanında durduk.

"Umarım işe yarar," diye mırıldandı yanımda duran Nova. Ona karşılık vermeden karşıya bakmaya devam ettim.

Aramis ayağa kalkarak önümüze geçti ve Mina'nın onardığı parçayı yuvasına yerleştirdi. Mekanizmayı üstten bastırarak toprağa sertçe gömdü ve geri çekilerek ayağa kalktı. Ellerini çırparak yanımıza yaklaştığında tam önümden geçtiği için anlık da olsa göz göze gelebildik.

Mina bilgisayarın klavyesinde parmaklarını hızlıca gezdirirken ne yaptığından emin duruyordu. “Çalıştırıyorum!” dedi.

Aramis'in yanımda durmasıyla, Mina'nın kalkanı aktif hâle getirmesi bir oldu. Rahatlamayla beraber gerilen omuzlarım da gevşemeye başlamıştı. Kalkan tekrar aktif hâle gelmişti ve artık güven-deydik.

Mina ayağa kalkıp bize döndü. Yüzünün sağ tarafı kalkandan yayılan beyaz ışık yüzünden parlıyordu. “Kalkanın çalışıp çalışmadığını kim tespit etmek ister?” diye sordu. Kaşlarını kaldırmış, merakla gözlerini hepimizde gezdiriyordu. Sorgu dolu bakışlarımızı fark edince kollarını göğsünde birleştirdi ve konuşmaya başladı. “Kalkan, herhangi bir canlıyla temas edince yakıcı olacak.”

Bu bilgi cepteydi ama beni huzursuz eden bir noktası vardı. Kalkana öylesine de olsa temas edecek hayvanların güvende olup olmayacağını merak ediyordum. Ağzımı açıp soracakken, “Bu, o yarattığı geri püskürtür ama ya diğer canlılar?” diye sordu Nora benden önce davranarak.

Mina rahat duruşundan ödün vermeden kollarını göğsünde bağladı ve çenesiyle kalkanı işaret ederek sordu. “Şu an bu kalkanın rengini nasıl görüyorsunuz?”

Kaşlarımı çatıp ne için sorduğunu anlamaya çalışırken kalkana baktım. “Beyaz?” dedim *ne oldu ki* dercesine...

Diğerleri de benim gibi beyaz deyince Mina gülümsedi. “Her canlı kendisine tehlike gibi gözüken rengi kalkanda görecek. Beyaz sanılanın aksine güveni değil, tehlikeyi gösterir. Bu yüzden dokun-

mayacaksınız. Canlı türü değıştikçe, kalkanın rengi de ona göre değışecek.”

“Siktir oradan!” İlk defa Hoon’un ağzından açık seçik küfür duymanın bile şokunu yaşayamıyordum.

“Nasıl olabilir ki bu?” diye sordu Nora şaşkınlıkla.

Mina gülümseyip omuz silkti. “Bu da benim sırrım,” dedi. Daha sonra ise gözleri ona şaşkınlıkla bakmaya devam eden Hoon’a kayd. “Benim buradaki işim de sandığının aksine basit değilmiş, değil mi Hoon?” Hoon’a baktığımda gözlerini kısmış, kendisine gelen taşın sebebini hatırlamaya çalışıyordu. “Profesörü ararken, ‘O programları, cihazları üzerinde durursam ben de yaparım,’ demiştin.” Dudaklarım o şeklini alırken, moralim bozuk olmasaydı arkaya ses efekti bile verirdim. “Hadi yap.” Mina acımıyordu.

Hoon’un çirkefleşmesini beklerken, “Susar mısın, lütfen?” diye bir çıkışla karşılaştık.

Onun yüzünde hayranlık mı vardı? Hem de Mina’ya karşı?

“Kendime hakaret ama hayran kaldım şu an. Sapyoseksüel biriyim, yükseldim sana.” Ağzım açık kalmıştı. Gün içinde daha neler yaşayacaktık acaba? Ve açıkçası Hoon’un Mina’ya hayran kalması benim için yaratıkla karşılaşmaktan daha ürkütücüydü.

“Anlamıyorum ki! Bir tek bana mı geysin sen?” diye bir serzenişte bulundu Nova.

Hoon ona bakıp, “Sen bile düştün, benim geyliğim sarsılmasın da ne yapsın?” dedi.

Nova hak verircesine başını salladı. “Haklısın, ne diyeyim?”

Hoon tekrardan Mina’ya döndüğünde *neden hepimiz burada durmuş onları izliyoruz*, diye sorgulamaya başlamışım. “Şımarma ama. Gelip geçici bir hayranlık,” dedi.

Gözlerimi devirdim istemsizce. Mina’nın alanındaki başarısı hayranlık uyandırıcıydı kesinlikle. Ama aklımı kurcalayan sorular hâlâ vardı. “Peki, ya tahmin ettiğin gibi olmazsa? Beyaz o canlıda

tehlike uyandırmak yerine istek uyandırır mı? O zaman ne olacak?” diye sordum.

İnsanoğluna, beyazın daima saflığı ve temizliği ifade ettiği düşüncesi dayatılmıştı. Beyin aniden dokunmama uyarısını verebilirdi ancak beyaza yüklenen anlam yüzünden bu uyarıyı kale almayabilirdi.

Mina duraksamadan, “Yanar,” dedi. “Bunu olabildiğince engellemeye çalışıyorum ama dediğim gibi bir yere kadar engelleyebilirim. Kalkan hemen hemen her canlıyı geriye püskürtebilir zarar görmemeleri için. Ama illa gelip çarpmak isterlerse engelleyemem.”

“Peki, yaratığın buraya yaklaşmasını önleyecek renk hangisi olacak? Sen de gördün; o, normal bir hayvana benzemiyordu.” Mina’nın gözleri soruyu soran Nora’ya döndü. Ama ondan önce davranarak belli belirsiz bir mırıltıyla cevap verdim. “Buna bir cevap veremez. Çünkü yaratığın türünü bilmiyoruz. Kullanabileceği tüm renkleri kalkan belirliyor.” Mina’yla göz göze geldik ve dudaklarını hafifçe aşağı büktü. “Eğer yaratığı etkileyecek herhangi bir renk varsa bu kalkanda mevcut zaten,” dedim. Mina da başını sallayarak onayladı.

Dudaklarımı ıslatıp derin bir nefes verdim. “Her şekilde buraya girmek istese de başaramayacak.” Kelimeler Hoon’un ağzından rahatça dökülmüştü. “Girmek isterse kendi zarar görecek.”

“Bizi öldürebilecek o ve onun gibi canlıların girmemesi için kalkanın yakıcı özelliğine ihtiyacımız var,” dedi Nova. Onlar konuştuğu kadar daralıyordum ve yaşadığım korku dolu anlar tekrar içime doluyordu. Kaşlarımı çatarak Aramis’e döndüm. “Ondan başka var mı?” Aramis’in bana dönük bedenine ayak uyduran gözleriyle temas kurunca başını olumsuz anlamda salladı. Aniden ona döndüğüm için gözlerinde anlık olarak gördüğüm ve anlam veremediğim bakışı hemen silerek konuştu. “Hayır, sadece o var.”

Konuşmayı bırakmıştı ancak ona bakmaya devam ediyordum. Neden böyle bakıyordu? Aramis de benim ondaki farklılığı sezdiğimi anlamış, gözlerini kısarak benden bir tepki bekliyordu. Aramızdaki garip sessizliği diğerlerinin fark etmemesi için önüme döndüm. İkimiz de kendimizi suçlu hissederken bu konuyu kurcalamayı ertelemeliydim. Yalnız kaldığımızda konuşmak ve sorunun ne olduğunu sormak en mantıklısıydı.

“Ares’i merak ediyorum. Artık buradaki işimizi bitirebilir miyiz?” dedim. Hoş, yaşadığım utanç ve pişmanlıkla yüzüne nasıl bakacaktım ki? Yaratık gelmeden dakikalar önce de onunla tartışıyor-duk benim yersiz suçlamalarım yüzünden.

Diğerleri bana döndüğünde, gözlerinde suçlayıcı bir bakış arıyordum. Ares’in bu durumda olması, diğerlerinin ölümle burun buruna gelmesi, hepsi bizim suçumuzdu. Bu yüzden çok utanıyordum ve konuşmaktan olabildiğince kaçınıyordum. Gözlerimi kaçırarak kalkana baktım. Onların gözlerine daha fazla bakamıyordum. Neyse ki Nova sessizliği uzatmadan konuşarak beni bu işkenceden kurtardı. “Ben kalkana dokunamam, Çinli’nin dokunmasına izin vermem.” Fıldır fıldır gezinen gözleri Aramis’te durdu. “Profesör acıyı hissetmiyor, yanmanın derecesini ölçemeyiz. Geriye sadece sevgili ikizim, Mina ve Mars kalıyor.” Resmen Nova’nın insafına kalmıştık.

“Pardon da sen niye dokunmuyorsun?” diye sordu Hoon.

“Ben dokunamam çünkü tırnaklarımı yeni törpüledim.” Tırnaklarını göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı.

Hepimizin yüzünde aynı ifade vardı: Gerçekten mi?

Nova ise gülümsüyor ve sunduğu bahanenin son derece mantıklı olduğunu düşünüyordu. “Siz onun bahanesine takıldınız ama ben kardeşini, yani beni iki saniyede harcamasına takıldım...” Nora’nın yazıklar olsun bakışları bu durumda bile güldürüyordu. Nova ikizine karşılık olarak omuz silkti.

“Tamam, ben yaparım,” diyerek kalkana yaklaştım. Elimi uzatıp tam değdirecektim ki arkamdan gelen sesle birlikte elim havada kaldı. “Ne yapıyorsunuz siz?” Bu sinirli sesin sahibi Bud’dı. Geldiğine dair bir ses duymadığım için yüksek sesine irkilerek tepki verdim. Omzumun üstünden ona baktığımda kaşlarını çatıp bizi incelediğini gördüm.

“Kalkanı düzelttik,” dedi Hoon. “Ares nasıl?”

Bud ona bakıp, “Daha iyi,” dedi. Gözleri bana kaydı, ardından da kalkana yakın olan havadaki elime. “Sen ne yapıyorsun öyle?” Sesindeki soğukluk ve uzaklık yutkunmama sebep oldu. Ellerimi önümde birleştirip açıklama yapasım gelmişti.

Hâliyle diğerleri gibi öfkeliydi ve onların aksine Bud, öfkesini dışa yansıtmayı tercih etmişti. Konuşmayı unutmuş gibi ona bakmaya devam ederken, “Kalkanı test ediyorum,” diyerek cevap verdi Mina, benim yerime.

Bud’ın yüzündeki ifade yerini daha büyük bir kızgınlığa bıraktınca ne yapacağımı bilemedim. “Saçma sapan şeyler! Elini mi yakacaksın? Başka bir yol buluruz.” Bana bakınca elimi hemen yanına indirdim. Bu hareketim onun bakışlarının yumuşamasına neden olsa da kızgınlığının hâlâ çehresinde gezindiğini görmek beni rahatlatmamıştı. “Ares’in yanına gidelim, sizi merak ediyor,” dedi.

“Eee kalkan kaldı?” Bud’ın bakışları Hoon’a dönünce, Hoon ağzına görünmez bir fermuar çekti. “Bir akıllı yok aralarında! Oturmaşlar, el yakmayla test yapacaklarını düşünüyorlar...” gözleri küfreder gibiydi.

Bud arkasını dönüp uzaklaştığında Hoon’un, “Biri ona bizim zeki profesörler olduğumuzu söylesin, egom zedelendi çünkü,” değişini işittim.

Onlara daha fazla bakmadan Bud’ın peşine düştüm. Ares’in kaldığı odanın içine girip gözden kaybolduğunda ben de saniyeler içinde kapının önünde durmuştum. Hafifçe kenara çekildiğimde di-